

Darth Vader

Als later het grote Belgische voetbalboek van de 21ste eeuw wordt geschreven, zal het voorwoord gaan over de visionaire beslissing uit het jaar 2008 om de titel te beslechten met play-offs. Geen mens beweert dat het competitief evenwicht daardoor is hersteld, want altijd eindigen de rijkste clubs bovenin en de allerrijkste (Anderlecht) wint de helft van de titels of wordt anders wel tweede. Toch is het spannend in onze pintjesliga en om spanning is het te doen. Ja toch?

In Engeland wordt Chelsea FC dit weekend kampioen bij een eenvoudige overwinning tegen Crystal Palace. Met nog vier wedstrijden te gaan heeft het nu al dertien punten voorsprong op de dichtste achtervolgers, waarvan Arsenal wel een wedstrijd minder heeft, maar dat is een detail. Morgen is het al afgelopen met de Engelse competitie, waar ook de Champions League-tickets al zijn verdeeld, al moet de nummer vier wel een voorronde spelen.

De Premier League zou een probleem hebben, althans volgens de kenners van het voetbal. O ja? Dat klinkt een beetje vreemd in de wetenschap dat daar vanaf 2016-17 per seizoen 3,5 miljard euro zal worden verdeeld aan tv-rechten. En dat voor een competitie waarvan met quasi-zekerheid kan worden voorspeld welke superrijke teams voor de titel gaan.

In Engeland is het voetbal niet spannend en volgens de kenners is het ook geen goed voetbal, want er valt geen Engelse club te bespeuren bij de laatste acht van de Champions League. Dat je er in één week evenveel kan verdienen als bij ons in een heel seizoen, is dus

bijzaak. En dat de Premier League, na het american football van de NFL, het meeste geld genereert wellicht ook.

Hebben die honderden miljoenen kijkers over de hele wereld dan ongelijk? Eigenlijk wel. Neem nu de kampioen.

Chelsea FC is alles wat voetbal niet hoort te zijn. Hun eigenaar is een Russische oligarch die met zijn zakgeld een exquisite selectie spelers heeft gekocht, die niet worden gebruikt volgens hun talent. Dat komt door zijn ploegbaas, José Mourinho genaamd. De cynische Portugees is de antichrist van het voetbal: de meester-trainer die door het donkere is verleid, de Jedi die de Darth Vader van het voetbal werd.

Al bij al onbegrijpelijk, gezien zijn opleiding. Hij zette zijn eerste stappen als trainer-vertaler bij FC Barcelona onder Louis van Gaal, werd hoofdcoach in FC Porto waarmee hij alle grote ploegen een neus zette en de Champions League won. Met reactievoetbal, maar nooit met negatief voetbal. Wanneer en waarom in godsnaam ging het fout met dit zondagskind?

In 2008 koos FC Barcelona voor Pep Guardiola als trainer en niet voor José Mourinho. 'The Special One' was net ontslagen bij Chelsea (waar hij nu weer zit, hij moet dus wel wat kunnen), hoopte de cirkel rond te maken en thuis te komen bij Barça, maar moest uit armoede in Italië aan de slag. Hij won twee titels met Inter, schakelde het Barcelona van Guardiola uit en won de Champions League, waarop hij naar Real Madrid trok.

Vanaf 2008 zou zijn carrière in het teken staan van zijn hoger doel: het bestrijden van FC Barcelona en vooral van hun voetbal dat streeft naar balbezit en offensieve creativiteit.

In zijn biografie staan zijn principes:

1. Het team dat het minste fouten maakt, wint.
2. Wie fouten uitlokt bij de tegenstand, is in het voordeel.
3. In uitwedstrijden moet je de tegenstander in de fout lokken.
4. Wie de bal heeft, maakt meer kans op fouten.
5. Wie de bal afgeeft, vermindert de kans op fouten.
6. Wie de bal heeft, is bang.
7. Wie de bal niet heeft, is om alle voorgaande redenen sterker.

In Chelsea FC-Manchester United van laatst zaten alle principes vervat: Man United van Louis van Gaal had 70 procent balbezit op het veld van Chelsea. Het voetbal verloor die dag, want aan het eind won Mourinho met 1-0. En nu wordt hij ook nog eens kampioen. Het wordt tijd dat we naar de Bundesliga kijken. Of naar Vanhaezebrouck tegen Hasi.

**José Mourinho
is de antichrist
van het voetbal:
de meester-
trainer die door
het donkere is
verleid, de Jedi
die Darth Vader
werd**